

in Syria callidè adeptus est, abdicarunt. Quibus rebus confectis litterisque ad abdicatorum Ecclesias, quæ illas de ipsis certiores facerent, datis, *Anianum* loco Eudoxij Episcopum Antiochiæ constituunt: quem factio Acaciana comprehendens Leonæ & Lauricio tradit. Illi eum in exilium eiiciunt. Eudoxium verò, qui iam secundò ab vno ad alterum Episcopatum se transtulerat, in sede Episcopali Constantinopolis, Acacius eiusq; familiares collocauerunt, & in eare suis ipsorum dogmatis sunt magnoperè aduersati.

Id. ibid. cap. 36.

Id. ibid. cap. 37.

Mox Concilio Constantinopoli conuocato, Antiocheni, cū pro certò intellexissent, Eudoxium ipsorū Ecclesiam contēpsisse, & Constantinopolim diuitiarum causa se contulisse, *Meletium* Beroea accersitum in sede Episcopali Ecclesiæ Antiochenæ collocant. Ille quamquam primò de fidei dogmatis concionari superfedit, suisque auditoribus, ea solum quæ ad mores rectè informandos spectabant, proposuit: tamen tempore progrediente, fidem illis explanauit, verbumque Consubstantiale docuit. Quæ cum accepisset Imperator, eum iubet exterminari: *Euzoiumque*, qui antea simul cum Ario fuisset abdicatus, Episcopum Antiochiæ designari mandat. Verum qui erant probè erga Meletium affecti, derelicta prorsus Ariana factione, conuentus separatim facere cœperunt.

Eodem tempore *Euzoius* qui sectæ Arianae Antiochiæ Episcopus fuit, extremum vitæ diem confecit ad quintum Consulatum Valentis, Valentiniani autem iunioris primum: in cuius locum *Dorotheus* suffectus est.

Sozom. lib. 5. c. 11.

Lucifer Calaritanus Antiochiam tunc proficiscitur, ibique cum Meletius nondum reuertisset ab Exilio, Paulinum designauit Episcopum: Vnde Ecclesia Antiochena in tres factiones diuisa fuit, nam quasdam Ecclesias *Dorotheus* Arianus post Euzoium rexit, alias partim *Paulinus*, partim *Meletius* ab exilio reuocatus, gubernarunt.

Socrat. hist. Eccl. lib. 5. cap. 31.

Paulinus Antiochiæ Episcopus propter eximiam pietatem minimè eiectus fuit in exilium: Meletius vero à Iuliano in patriam accersitus deinde cū à Valente denuò esset relegatus, regnante Gratiano reuocatus est: qui cum rediret Antiochiam, Paulinum reperit iam senio prope confectum, confestim itaque omnes qui fauebant Meletio, operam dederunt, vt cum Paulino sedis Episcopalis particeps fieret. Cū autem Paulinus diceret contra Ecclesiæ canones esse, vt quisquam ab Arianis Episcopis designatus, ad sedem Episcopalem participandam admitteretur, populus vi rem conficere statuit. Atque in Ecclesia quadam in suburbij sita, illum in Episcopali sede collocare parant. Quo facto permagna excitatur contentio. Postea verò populus sub eiusmodi conditionibus ad concordiam reductus fuit. Cū omnes qui Episcopatum petere videbantur in vnum cœgissent, reperiunt eos esse numero sex, inter quos erat Flauianus. Istos iureiurando astringunt, vt nemo illorum tum Episcopatus administrationem capefferet, cū alteruter ex his duobus Episcopis, Paulinum & Meletium dico, è vita exiret: sed ei soli qui superesset, demortui locum obtinendi facerent potestatem. Quare iureiurando ad hunc modum dato, populus pacato & tranquillo animo, vnus erga alium esse cœpit, nec deinceps mutuò discordare. Ob quam causam qui à Lucifero stabant, ab Ecclesia recessere, quod Meletius ab Arianis designatus, ad Episcopatus illius dignitatem admissus erat.

Socrat. hist. Eccl. lib. 5. cap. 9.

Eodem tempore *Meletius* Episcopus Antiochiæ, in morbum delapsus,